

## Hồi thứ hai mươi bảy

### Nẻo chết hồi sinh

Đột nhiên...

Giữa lúc ấy trên đại lộ từ Chiêu Hưng đến Dư Đào, một cỗ xe sang trọng do bốn thớt ngựa kéo phăng phăng nuốt lấy lộ trình, tiếng vó ngựa nên vang lốc cốc...

Thân hình Hoa Sĩ Kiệt từ giữa vười đáp xuống, vừa hay lại rơi đúng lên cỗ xe đang chạy vụt qua.

Bộp!... Huych!...

Hoa Sĩ Kiệt sau khi rơi lên mui xe, lập tức té lăn xuống bên vệ đường.

Bốn thớt tuần mã đang tung nhanh vó, bị ức dội động khiến chúng kinh hãi, cùng cất cổ hí lên những tiếng dài, chiếc xe do đấy bị lỏng lên dữ dội, người trên xe lập tức ghì cương nết roi cho xe dừng ngay lại.

Cũng trong khoảnh khắc ấy, Thù Thế Hận cùng Hồng Trần Cuồng Sanh từ trên khoảng không với một tốc độ kinh hồn lao vút xuống, kẻ kiếm người quạt song song bắn tới.

Soẹt!...

Mui xe không sao chịu nổi sức tấn công của hai người, bị lưỡi kiếm xé toang mấy mảnh và toàn thể chiếc xe bị luồng quạt phong hất nghiêng vào vệ đường.

Từ trong xe ngay trong khoảnh khắc đó, bắn vọt ra một lão già áo xanh, bên nách kẹp thêm một thiếu nữ, phi thân ra mót xa hơn ba trượng mới nhẹ nhàng đáp mình xuống.

Hồng Trần Cuồng Sanh, Thù Thế Hận thân ảnh vừa chạm đất, khí giới trên tay đã tựa sấm giăng chớp toả chiếu thẳng vào hướng Hoa Sĩ Kiệt đang nằm lăn trên mặt đất.

Lão già áo xanh giận dữ hét to :

- Hai tên khốn ngừng tay!

Hồng Trần Cuồng Sanh, Thù Thế Hận nghe tiếng thét của lão già tựa như sấm nổ lưng trời, đều giật bắn mình thâu nhanh khí giới.

Hồng Trần Cuồng Sanh cố nặn bộ mặt tươi cười :

- Tại hạ vì mãi mê đuổi giết kẻ thù, bất cẩn làm lật chiếc xe của lão trượng, tại hạ xin bồi thường y giá nếu lão trượng vui lòng!

Lão già sầm mặt cười khẩy :

- Ban ngày ban mặt trên đường lộ, người ngựa như mắc cửi, đâu phải là chỗ đánh lộn của các người? Nếu như bên này chẳng tránh cho nhanh, có phải đã bị đè chết trong xe rồi chẳng? Huống chi trong xe lão phu còn có hạng phụ nữ yếu đuối!

Lúc ấy, lão đã đặt nhẹ cô gái kẹp bên nách xuống đất, đôi mắt thâm đặng của Thù Thế Hận không ngótt nhìn soi mói lên khắp thân hình thiếu nữ, chừng như gã định dùng ánh mắt xuyên thủng lớp y phục màu tím nhạt đang phủ kín thân hình kiều diễm nõn nà nhìn mà xao xuyến cả tim người.

Nhìn chòng chọc vào thiếu nữ một lúc khá lâu, Thù Thế Hận bỗng bật cười lên khả ố :

- Té ra trong xe còn có một mỹ nhân, ha ha ... ha ha...

Nghe lời lẽ Thù Thế Hận vô lễ đến thế, thiếu nữ áo tím lòng rất giận, đôi mắt phụng của nàng quét nhanh bốn phía, bắt gặp Hoa Sĩ Kiệt đang nằm dài trên mặt đất, thiếu nữ liền biến sắc hấp tấp chạy đến, nâng chàng lên lay gọi :

- Hoa đại hiệp, Hoa đại hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt sau cái té khá nặng ấy, máu huyết trong nội thể trào lên, đầu óc xây xẩm mê man, chợt nghe bên tai có tiếng người gọi, lại là một giọng nữ nhân, chàng gượng mở mắt ra nhìn, mừng rỡ kêu lên :

- ô! Tư Đồ cô nương, sao cô biết đây mà tìm đến?

Nhìn thấy Hoa Sĩ Kiệt thương tích đầy người, Tư Đồ Hồng đau xót đến trào nước mắt, nghẹn ngào lâu sau mới đáp :

- Tôi theo cha đến Lạc Nhạn Phong để tham gia cuộc đại hội khai đàn lập giáo của Xà hà tiên tử ngày mồng chín tháng chín sắp tới, lộ trình ngang qua đây!

Hoa Sĩ Kiệt chếp miệng ử rữ :

- Cô nương mau đi thôi, tại hạ chắc không xong rồi!

Tư Đồ Hồng ánh mắt lo âu :

- Phải chăng đại hiệp bị hai tên khốn kiếp kia đả thương? Tôi sẽ nhờ cha tôi giết bọn họ ngay!

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu buồn bã :

- Bất tất! Aôn oán của tại hạ, để chính tại hạ thanh toán thì hơn, vả lại lệnh tôn cùng tại hạ vốn có mối thâm thù, mỹ ý của cô nương, tại hạ xin ghi tạc trong lòng!

Lúc ấy Tư Đồ Hạnh đã thấy con gái mình nâng kẻ bị thương chính là Hoa Sĩ Kiệt, sắc mặt ông liền biến đổi, lớn tiếng gọi :

- Hồng nhi, mau sang đây!

Hoa Sĩ Kiệt cũng xua tay :

- Tư Đồ cô nương mau sang bên ấy, lệnh tôn đang gọi cô, việc của tại hạ cô khỏi nhọc tâm đến!

Tư Đồ Hồng lắc đầu :

- Mặc cho ổng kêu, có tôi bên cạnh, xem ai dám động thủ cùng đại hiệp!

Hoa Sĩ Kiệt lại buông tiếng thở dài :

- Hai tay của tại hạ bị tơ nhện ngàn năm của Hồng Trần Cuồng Sanh trói chặt, sắp thành tàn phế, tay và chân lại trúng phải Thất độc thần kiếm cùng quạt Thiên Dực Nhuyễn Diệp, thương thế rất nặng, sợ khó sống được ba giờ, cô làm sao cứu tôi được?

Tư Đồ Hồng trầm ngâm một lúc, lên tiếng :

- Chỉ có Hồi sanh tục mạng hoàn mới có thể hoá giải độc tố trên tay đại hiệp. Đáng tiếc là hai viên của tôi đã cho hai người bạn của đại hiệp uống hết cả rồi, còn lại một viên hiện do cha tôi cất giữ, để tôi đến xin ông.

Chẳng kịp nghe Hoa Sĩ Kiệt có thuận hay không, thốt dứt lời, nàng liền đứng lên, chậm rãi bước về hướng Tư Đồ Hạnh.

Những lời đối đáp giữa hai người, Hồng Trần Cuồng Sanh cùng Thù Thế Hận đều nghe rõ không sai một lời.

Hồng Trần Cuồng Sanh lòng rung động, vội vòng tay hướng về phía Tư Đồ Hạnh thi lễ :

- Té ra lão tiên bối đến Lạc Nhạn Phong để dự kỳ đại hội trùng cửu tới đây, tại hạ Hồng Trần Cuồng Sanh đại diện cho Hắc Hải Cuồng Ma cũng đến phó hội, sự mạo phạm khi nãy, mong tiên bối thứ cho!

Tư Đồ Hạnh con mắt chợt vụt sáng rực chiếu thẳng vào Hồng Trần Cuồng Sanh, đôi mày gầy nhú lên kinh ngạc :

- Người đứng vào hàng thứ mấy trong Ngũ Cuồng của Hắc Hải?

Hồng Trần Cuồng Sanh cung kính đáp :

- Tại hạ là thứ năm trong Ngũ Cuồng, dám hỏi lão tiên bối là...

Tư Đồ Hạnh xua tay cười nhạt :

- Người khoan hỏi ta là ai, lão phu hỏi trước đã. Hai người với tên nhãi con kia có thù chi? Tại sao truy sát một cách tàn nhẫn như thế?

Hồng Trần Cuồng Sanh nhanh nhẩu đáp ngay :

- Gã họ Hoa kia cùng tại hạ có mối thù cướp vợ, cho nên...

Tư Đồ Hạnh cười hừ hừ luôn mấy tiếng, xua tay chẳng cho gã nói thêm, quay sang con gái mình lạnh lùng bảo :

- Con có nghe rõ chưa? Tên nhãi ranh ấy thân đây tội nghiệt, đến lúc con cần phải sáng suốt nhận định vậy!

Hoa Sĩ Kiệt không sao nín lặng được, to tiếng thốt :

- Tư Đồ lão bá đừng tin lời láo khoét của hai tên vô lương ấy, tại hạ đâu có thể dứt, máu có thể rơi nhưng nhân cách tuyệt đối bao giờ cũng giữ thật thanh bạch.

Tư Đồ Hồng quay sang cha cười như phân trần :

“Đấy! Cha có nghe chàng nói không?”

Và chừng như sợ cha mình không hiểu hết ý, nàng vội lên tiếng :

- Cha! Trước khi sự tình trắng đen chưa rõ, chúng ta tạm thời đừng phán đoán phải quấy về ai! Cha một đời hành hiệp giang hồ, lấy cứu nhân độ thế làm trách nhiệm, lẽ đâu hôm nay thấy chết mà chẳng cứu?

Tư Đồ Hạnh bật cười to :

- Con định cho cha ăn cháo lú đấy à? Tuổi còn nhỏ mà học đâu được lối ăn nói lém lỉnh ton hót như thế?

Tư Đồ Hồng xịu mặt :

- Sự thật ràng ràng kia mà! Hai người xúm nhau đuổi giết một kẻ đã mất đi sức kháng cự như vậy, còn đâu là lẽ công bình? Con từ lâu nghe danh Hắc Hải Ngũ Cuồng khá có địa vị trên giang hồ. Nếu quả như họ có thực học, cứ giúp cho họ một cuộc so tài thật công bằng, chúng ta cũng có thể mở rộng tầm mắt, cha nghĩ thử xem có phải không?

Tư Đồ Hạnh khẽ suy nghĩ chốc lát liền gật đầu :

- Phải thì rất phải, nhưng tên ranh ấy dường như đang bị trọng thương...

Tư Đồ Hồng thấy cha đã hơi xiêu lòng vội tiếp :

- Chuyện đó không đáng ngại, cha đã có thuật cải tử hoàn sanh, chúng ta giúp Hoa đại hiệp trị lành, sau đấy cha đứng ra làm trọng tài, để hai bên ước hẹn cuộc đấu công bằng, thế là xong.

Tư Đồ Hạnh cười to lên :

- Con gái cha nói năng ngây thơ quá đi mất! Cha có thuật cải tử hoàn sanh hồi nào? Chẳng qua, cha thấy con từ khi tên nhãi họ Hoa ấy rời khỏi Xà Yêu hồ, cứ suốt ngày ủ rũ chẳng vui, giờ đây thấy con được vui lại, cha sẵn sàng dẹp bỏ ân oán chẳng nói đến để tận sức...

Tư Đồ Hồng khuôn mặt hoa càng rạng rỡ tươi cười :

- Thật à? Cha đã bằng lòng giúp chàng...

Hồng Trần Cuồng Sanh đứng cạnh đấy vụt hừ lên một tiếng, ngắt ngang câu nói của nàng :

- Tại hạ kính khuyên lão tiên bối cùng vị cô nương này đừng nên nhúng chân vào bùn, tốt hơn hết mau lên xe rời đi cho rồi!

Tư Đồ Hồng xịu ngay nét mặt, đổi giọng khinh khỉnh :

- Cử chỉ cuồng vọng của các hạ, phải chăng đây là thái độ đối với cha tôi?

Hồng Trần Cuồng Sanh đôi mắt dâm dăng nhìn chòng chọc vào người Tư Đồ Hồng, thâm nghĩ :

“Con bé này đẹp thật, lại chung tình với gã họ Hoa đến thế, khiến mình vừa hận lại vừa tức, với công lực của ta hiện thời, chưa chắc đã thua lão già gân đất xa trời.”

Nghĩ thế, gã hừ mũi một tiếng rõ to, giọng đầy khiêu khích :

- Cô nương nên giữ ý một chút, Hắc Hải Ngũ Cuồng không phải hạng người dễ chọc đâu nhé!

Tư Đồ Hạnh thoáng biến sắc, hừ hừ luôn mấy tiếng.

Tư Đồ Hồng là một cô gái thông minh, thoáng trông qua tình thế hiện thời, nếu không khích cho cha nàng nổi giận thì khó cứu được Hoa Sĩ Kiệt khỏi vòng nguy khốn.

Nàng gay gắt cất lời :

- Các hạ quả ngông nghênh quá mức, thật đúng danh hai chữ Cuồng Ma, đã vô cớ đánh ngã xe chúng tôi, chẳng chịu phân trần phải quấy lại còn thốt lên những lời tự đại

ngông cuồng, Hắc Hải Ngũ Cuồng không dễ trêu, không lẽ cha con chúng tôi dễ trêu lẫn chăng?

Thù Thế Hận từ nãy vẫn đứng im lìm một nơi, đột nhiên buông lên một chuỗi cười đậm dạt :

- Nếu cô nương quả muốn đánh nhau, tại hạ cũng xin tham gia một phần.

Hồng Trần Cuồng Sanh được lời Thù Thế Hận hưởng ứng đảm khí thêm hăng,

Sớm đã nhìn thấy Thù Thế Hận thân đầy tuyết học, thâm nghĩ nếu được gã trợ tay, đối phó với một già một trẻ trước mặt hẳn là thừa sức chiếm phần hơn.

Nghĩ vậy, gã nghênh ngang xê lên ba bước, lạnh lùng quát lớn :

- Nếu quả cha con các người muốn sinh sự, tại hạ há sợ sao?

Từ nãy đến giờ, Tư Đồ Hạnh vẫn một mực cố tránh không muốn gây thù chuốc oán với đám Hắc Hải Ngũ Cuồng, vả lại Hoa Sĩ Kiệt đối với lão vốn có thù, nhưng con gái lão lại phải lòng chàng, làm lão thật khó xử.

Giờ đây nghe Hồng Trần Cuồng Sanh cùng Thù Thế Hận trước mặt lão lại giở giọng ngông nghênh đến thế, khác nào làm tăng thêm máu nóng trong lòng lão?

Lại nghe con gái lớn tiếng thét :

- Tên khốn, ai sợ mi?

Bàn tay nõn nà của nàng đồng thời xoè ra, nhanh như chớp giáng thẳng vào mặt Hồng Trần Cuồng Sanh.

Chát!...

Vì nàng ra tay quá bất ngờ, Hồng Trần Cuồng Sanh lại quá thờ ơ khinh địch, bị phải một tát tai đau đến nổ đom đóm mắt.

Sau phút định thần, gã giơ tay xoa xoa lấy má, nhếch mép cười âm độc :

- Con nhãi thối tha dám đánh ông, rồi mi chống mắt xem...

Thanh Thất độc thân kiếm lồng theo tiếng quát tỏa rộng vào không gian bảy ánh hào quang biêng biếc phủ chụp xuống người thiếu nữ.

Hoa Sĩ Kiệt đang ngồi bẹp trên đất tịnh tọa điều thương thấy thế tái mặt kêu lên :

- Tư Đồ cô nương tránh mau, trên kiếm ấy có độc!

Trong tiếng thét kinh hoàng thân hình chàng nhấc bổng khỏi đất, phóng thẳng vào thế kiếm của Hồng Trần Cuồng Sanh vừa công ra.

Cùng khi ấy, bất thần một bóng thứ ba nhoáng động lia theo một luồng kinh lực cuộn tới đẩy Hoa Sĩ Kiệt và Tư Đồ Hồng về một phía, đồng thời Hồng Trần Cuồng Sanh bị hất lui năm bước.

Tư Đồ Hồng loạng choạng luôn mấy lượt cuối cùng không sao gượng vững, té ngồi xuống đất.

Vừa vận thân hình Hoa Sĩ Kiệt văng tới té gọn vào lòng nàng. Chàng cả thẹn lồm cồm ngồi lên, lo lắng hỏi :

- Tư Đồ cô nương có bị thương không?

Thấy Hoa Sĩ Kiệt chẳng kể đến bản thân, liều lĩnh xông đến cứu mình, Tư Đồ Hồng cảm động đến rụng đỏ vành mi, đáp lại bằng một tia nhìn thăm thiết cùng nụ cười rạng rỡ như hoa tươi :

- Cảm ơn công tử, tôi không sao cả!

Hoa Sĩ Kiệt bất chợt ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt chàng bắt gặp ánh mắt long lanh của nàng nhìn chàng tình tứ, thiết tha...

Tim chàng bỗng dưng đập mạnh vội quay nhìn sang hướng khác.

Trong khoảnh khắc ấy, một ý niệm vút nhanh qua óc, Phan Quyên Quyên cùng chàng trong mấy lượt tương phùng cũng nhìn chàng bằng ánh mắt xao xuyến lạ kỳ ấy...

Giờ đây bóng xưa đã khuất, ngán ngủ tự giấc mộng phù du, chàng bất giác buông lên một tiếng thở dài thật náo nức.

Hồng Trần Cuồng Sanh bị luồng kinh phong tông phải trôi lui luôn mấy bước mới trụ bộ đứng vững được.

Định thần nhìn kỹ, trước mặt y đã lừng lững một lão già áo xanh chột mắt đang uy nghi nhìn lại.

Lão già áo xanh chờ đối phương trụ bước đứng yên xong mới lạnh lùng nhếch mép :

- Tuy tiện nữ ra tay đánh người trước là không phải, nhưng ranh con mi lại đang tâm dùng Thất độc thân kiếm định hạ sát y, như vậy là phải lắm chăng?

Tư Đồ Hồng vội đứng dậy, lớn tiếng góp thêm :

- Cha, cha giết chết gã đi cha!

Hồng Trần Cuồng Sanh đầu tiên khiếp hãi võ công của lão, chỉ phát mạnh chéo tay áo đã có thể ngăn trở được thế kiếm hung hiểm của y, kịp khi nghe Tư Đồ Hồng thốt, lửa hận vừa nguôi xuống lập tức bùng sôi trở lại.

Gã cùng Thù Thế Hận trao nhau một tia nhìn biểu lộ vẻ đồng tình, không hẹn cả hai đồng quát lớn :

- Chúng ta xông lên!

Thù Thế Hận lập tức xoè nhanh chiếc quạt trên tay, lao vút đến tấn công Hoa Sĩ Kiệt.

Hồng Trần Cuồng Sanh cũng đồng thời nhanh như điện chớp phi thân về hướng Tư Đồ Hồng, giơ tay chụp lấy đôi vai nàng.

Tư Đồ Hồng tru tréo kêu lên :

- Ôi chao! Đau chết đi thôi!

Ngay khi ấy, một tiếng gầm to như sấm rống vang lên :

- Tên khốn hãy dừng tay!

Kẹp theo đó một luồng kinh lực như sóng táp bắn thẳng vào tay phải của Hồng Trần Cuồng Sanh và cánh quạt của Thù Thế Hận.



Hai tiếng ré hải hùng lập tức vang lên.

Hồng Trần Cuồng Sanh cánh tay bị đứt lìa khỏi thân, té nhủi ra xa năm thước.

Thù Thế Hận cũng không kém phần thảm nảo, ngọn Thiên Dực Nhuyễn Diệp quật sút khỏi tay, bay tuốt lên hơn trượng cao, mặt tãi như chàm đỏ, té lui dư bảy bước.

Hồng Trần Cuồng Sanh tay trái vịn chặt vết thương đang tuôn xối máu tươi, rống lên như sói tru.

Tư Đồ Hạnh ngửa mặt cười rùng rợn :

- Lũ người nếu chưa cút đi, lão phu sẽ dùng Độc Long trảo giết chết ngay.

Thù Thế Hận muôn phần kinh ngạc :

- Độc Long Trảo? Ra ông là Độc Long cốc chủ Tư Đồ Hạnh vang danh khắp võ lâm 70 mươi năm về trước?

Tư Đồ Hạnh cười lạnh lạt :

- Kể ra dâm tặc cũng khá có kiến thức đấy!

Thù Thế Hận, Hồng Trần Cuồng Sanh nghe xong đều biến sắc hai người đưa mắt nhìn nhau, bỗng tung mình thoát nhanh khỏi đấu trường.

Tư Đồ Hồng vội lạnh lạnh gọi với theo :

- Dâm tặc muốn toàn mạng phải để lại Thất Độc thần kiếm trên tay lại.

Hồng Trần Cuồng Sanh chẳng kể chi lời gọi của nàng, càng căm cổ phóng nhanh.

Đột nhiên...

Trước mắt bóng xanh loáng động, đồng thời hồ khẩu tay trái tê buốt, thanh Thất Độc thần kiếm đã rời khỏi tay.

Gã còn đau lòng dạ nghĩ đến kiếm quý, bao nhiêu tuyệt kỹ khinh công đều dốc hết vào đôi chân, mong sao sớm thoát khỏi nguy hiểm là được rồi.

Tư Đồ Hạnh nhất lấy thanh kiếm, ánh mắt chột nhìn chăm chăm lên mũi kiếm.

Bức tranh đẫm máu của 20 năm về trước chợt hiện về trong ký ức...

Kiếm còn đó, nhưng người đã mất rồi! Biển rộng mênh mông bỗng chốc hoá thành ruộng dâu, trò đời biến ảo muôn vản, anh hùng, tài nghệ rốt cuộc chỉ còn tro lại nắm xương tàn vùi sâu trong đất lạnh.

Lão bất giác thở dài một tiếng, chậm rãi bước đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt trả kiếm lại cho chàng và thốt :

- Bé con, trả mi đấy!

Hoa Sĩ Kiệt không hiểu nghĩ sao cũng buông tiếng thở dài :

- Đa tạ lão tiên bối!...

Tư Đồ Hạnh ánh mắt bỗng ngời ngời sát quang, hừ lên một tiếng :

- Chúng ta ân oán phân hai, lần sau gặp lại, lão phu còn phải đòi cái hận thua kiếm 70 năm về trước của lão quỷ sư phụ mi!

Tư Đồ Hồng xịu mặt thở dài :

- Cha, sao cha vẫn mãi tánh khí ấy chẳng đổi?

Tư Đồ Hạnh hừ khế một tiếng :

- Tánh cha là như thế, dù chết cũng không đổi được. Từ khi mẹ con...

Tư Đồ Hồng vội ngắt lời :

- Cha lại nhớ đến chuyện buồn rồi, quên đi có hơn không? Sau này gặp lại mẹ con, cha cứ nhỏ nhẹ cùng người vài câu là xong chứ gì!

Tư Đồ Hạnh thở dài thậm thụt :

- Con nằng nặc đòi cha đưa đến Trung Nguyên để đi tìm mẹ con nhưng miền Trung thổ danh sơn nhiều như mây trời, biển người mênh mông, cha biết nơi đâu mà tìm?

Tư Đồ Hồng vội an ủi cha :

- Cha, thế nào rồi cha cũng tìm ra mẹ con, giờ đây chúng ta tạm gác chuyện ấy lại, Hoa đại hiệp đang mạng tợ chỉ mảnh treo chuông, cha cho con mượn viên “Hồi sinh tục mạng hoàn” của cha, để con cứu mạng chàng.

Tư Đồ Hạnh trợn mắt kinh ngạc :

- “Hồi sinh tục mạng hoàn” chỉ còn vồn vẹn có một viên, không lẽ...

Thần sắc ông bỗng lộ vẻ ngần ngại khó xử, bỏ dở câu nói giữa chừng...

Tư Đồ Hồng cười mon tiếp lời :

- Mạng người là trọng đại, cha con ta có lưu lại cũng không ích gì, thấy người chết trước mắt chẳng lẽ làm ngơ cho đành? Cha lòng dạ thiện lương tất có quả tốt sau này, biết đâu chừng chẳng tìm lại được mẹ con...

Tư Đồ Hạnh trầm ngâm một lúc đưa mắt nhìn con khá lâu, khế giọng hỏi :

- Hồng nhi, con thật đã yêu gã rồi à?

Tư Đồ Hồng then thùng, đỏ hồng đôi má, cúi gằm đầu cười bẽn lẽn :

- Ô... ơ... cha hỏi chi kỳ quá! Lòng dạ của con gái cha thế nào, cha cũng không hiểu nữa sao?

Tư Đồ Hạnh cười ha hả :

- Cha hiểu lắm, hiểu lắm cho nên mới khó xử cho cha! Tên nhãi ấy với cha có một mối thù, không lẽ cha lại đi giúp hắn sao?

Tư Đồ Hồng lắc đầu phụng phịu :

- Cha nói thế con không đồng ý chút nào, Thất Độc Thần Kiếm Lang Sơn Quân đâu phải là sư phụ của chàng, vả lại ông ta đã chết, oán thù kẻ như đã phủ tay, chúng ta không thể đem thù hận của người này trút lên đầu kẻ khác, phương chi oán thù nên giải không nên kết, cha nghĩ có phải không?

Tư Đồ Hạnh ngẩng mặt nhìn trời hồi lâu không đáp.

Hoa Sĩ Kiệt ngồi lặng im cạnh đấy vụt mở bừng đôi mắt sang sáng cất lời :



- Tư Đồ cô nương đừng năn nỉ cha cô làm gì, thịnh tình của cô nương, tại hạ xin khắc ghi vào dạ, mong báo đáp có ngày!

Chàng đằng hắng lên một tiếng hướng về phía Tư Đồ Hạnh :

- Thất độc thần kiếm Lang Sơn Quân thật ra không phải sư phụ tại hạ, song le tại hạ đã nhận lời thay người rửa sạch hận thù cùng Tây Tạng Tam Bảo và Thanh Hải nhị cốc. Giờ đây, tại hạ chẳng may bị trọng thương, lão tiên bối tốt hơn hết ra tay cho rồi, để trả đi mối hận 70 năm trước, bằng chẳng vậy, đến khi thương thế của tại hạ bình phục, lão tiên bối khó có hy vọng trả thù!

Tư Đồ Hạnh càng nghe, lửa hận như càng bị tưới thêm dầu, nghiêng răng rít giọng:

- Ranh con căm miệng, lão phu không tin mình chẳng báo được thù khi thương thế mi lành phục...

Tư Đồ Hồng nghe lời đối đáp giữa đôi bên, một ý niệm thoáng qua óc nàng, bèn cười nhạt xen vào :

- Cha hà tất phải nổi giận? Lời của Hoa đại hiệp là thật tình, hiện thời thương thế của người trầm trọng, muốn giết người thì dễ như trở bàn tay, nếu đợi đến khi thương thế người bình phục, với một thân gомm đây kỳ học ấy, muốn giết được người e khó hơn lên trời!

Tư Đồ Hạnh ánh mắt chợt bật ngồi sát khí, rít lên ken két :

- Con quỷ cái, mi chọc ta tức đến chết được!

Lão phóng người đến cạnh Hoa Sĩ Kiệt, tay xoè nhanh ra, 5 ngón như móc câu, chụp vút xuống đầu chàng, rống lên :

- Ranh con dám dùng lời khích ta, chết là đáng số!

Hoa Sĩ Kiệt mặt vẫn thản nhiên, ung dung nhắm mắt chờ chết.

Tư Đồ Hồng thấy cha dùng Độc long trảo để sát tử người yêu, không khỏi thất sắc rụng rời.

Muốn liều lĩnh nhào tới cản ngăn, nhưng thế chop của Tư Đồ Hạnh đã áp sát đỉnh đầu Hoa Sĩ Kiệt.

Nàng vội hai tay bụm mặt, quay đầu đi nơi khác, thét lên một tiếng hãi hùng.

Trong ảo tưởng của nàng, với thế trảo hung mãnh ấy, chiếc đầu của Hoa Sĩ Kiệt nhất định bị đứt thành ba, bốn mảnh, và thân hình chàng sẽ ngã rủ xuống với máu me bê bết khắp áo quần.

Nàng không đủ can đảm để nhìn thực trạng, nên quay đầu đi để rú lên một tiếng bi thương.

Rồi bỗng nhiên đầu óc nàng quay cuồng đảo lộn, mắt mũi tối sầm, ngã bổ xuống mê man như chết.

Trong cơn mơ màng phiêu phất, nàng cảm thấy có một bàn tay to lớn ấn chặt vào Linh Đài huyệt của mình, cùng theo đó một luồng nhiệt lực, chậm chậm rót vào huyệt đạo trong người, phân tán khắp tứ chi ...

Nàng nhẹ nhàng thở dài một tiếng và he hé mắt ra nhìn...

Cảnh trạng trước mắt khiến nàng sững sờ tỉnh hẳn...

Nàng đã không còn ở giữa đường cái quan, mà đang nằm trên một chiếc giường trong một căn phòng mờ mờ nửa sáng nửa tối, do ánh trăng nhàn nhạt từ kẽ song hắt vào.

Trước mặt nàng, hai người đang đứng, đôi mắt họ đều đắm chiêu nhìn nàng, thần sắc hết sức lo âu.

Một người là cha nàng và người kia không ai khác hơn chính là Hoa Sĩ Kiệt.

Tư Đồ Hồng nhảy phắt dậy, lắp bắp kêu lên :

- Tôi đang sống trong mộng hay là sự thực?

Tư Đồ Hạnh vội giữ nàng ngồi lại trên giường, giọng tràn đầy từ ái :

- Con đã hôn mê suốt một ngày trời, nếu cha chẳng truyền chân khí cho con, chưa chắc con đã tỉnh lại.

Tư Đồ Hồng quay sang Hoa Sĩ Kiệt, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa lo âu :

- Đại hiệp không bị Độc long trảo...

Hoa Sĩ Kiệt cười nhẹ :

- Độc long trảo của lệnh tôn khi chộp vào đỉnh đầu tại hạ còn cách độ tấc hơn, bỗng nghe tiếng thét của cô, ông liền thu nhanh lại, sau đó thấy cô vẫn mãi hôn mê không tỉnh, phải tìm đến nơi đây để điều trị cho cô...

Chàng ngừng lại một chút và tiếp lời :

- Lệnh tôn cũng đã đem viên “Hồi sinh tục mạng hoàn” cuối cùng cho tại hạ uống, tờ nhện độc ngàn năm đã rơi xuống, vết thương trên tay, trên đùi cũng đã lành...

Tư Đồ Hạnh vụt hừ lên một tiếng ngắt lời :

- Ranh con chớ vội đắc ý, chờ tiểu nữ ta bình phục, chúng ta còn một cuộc tỉ thí công bằng, lão phu sẽ khiến mi chết mà tâm phục, khẩu phục.

Hoa Sĩ Kiệt cười dừng dừng :

- Hiện giờ lệnh ái đã bình phục rồi, lão tiên bối cứ xuất thủ, tại hạ xin hầu tiếp ngay.

Tư Đồ Hạnh lớn tiếng :

- Ranh con bước ra đây, bên ngoài có một khoảng sân rộng, chúng ta cùng một trận sống còn, đề giải quyết cho xong mối hận 70 năm nay lão phu ôm ấp.

Dứt lời, ông lập tức lắc mình phóng vọt qua cửa song đi trước.

Tư Đồ Hồng lo lắng gọi to :

- Cha lại giở tính cũ ra rồi! Cứ muốn...

Nàng cũng vội phóng mình xuống giường bám sát gót Hoa Sĩ Kiệt phi thân ra khỏi nhà.

Nàng ngẩng mắt lên nhìn sắc trời, vầng trăng khuyết đã treo chéch ở hướng Tây, ánh trăng trắng bệch như da người chết, soi rõ bóng hai người đang gườm nhau trên sân rộng.

Tư Đồ Hồng hấp tấp chạy tới xen vào giữa hai người, gào lên bi thiết :

- Hai người hãy giết chết tôi trước đi, tôi không thể nhìn bất cứ một trong hai người nào đổ máu.

Hoa Sĩ Kiệt hướng về phía nàng vòng tay thi lễ :

- Được cô nương yêu vì, tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm, nhưng đại trượng phu ân oán phải phân minh, lệnh tôn muốn báo mối thù 70 năm về trước, đây là chuyện rất hợp lý hợp tình.

Tư Đồ Hồng rung rung nghẹn ngào :

- Tôi không thể nghe, không muốn nghe, giữa người và người đồng loại nhau, tại sao chẳng đổi thù thành bạn, tại sao cứ ghi khắc mãi hận thù? Nếu trên thế gian chuyện chú mãi vào vòng lẩn quẩn của ân oán, nhân quả cứ tuần hoàn, biết lúc nào mới kết liễu? Sở dĩ tôi không muốn học võ công cũng vì thế mà ra, tôi chỉ miễn cưỡng tập tành chút thuật khinh công thôi!

Hoa Sĩ Kiệt cảm khái tiếp lời :

- Cô nương nói tuy rất phải, nhưng trên võ lâm rất trọng hai chữ “nghĩa” và “tín”. Tại hạ vì hai chữ ấy dù trước muôn vạn kẻ thù dạ cũng chẳng sờn.

Chàng thở dài lên một tiếng, ngừng lại giây phút như để chân phân lời sắp thốt, đoạn buồn buồn nói tiếp :

- Phương chi tại hạ đã ưng thuận thay Lang lão tiên bối báo thù, tất nhiên phải giữ tròn tín ước!

Tư Đồ Hồng đôi mắt phụng tròn thao láo xúc động tột cùng :

- Đại hiệp nhất định giết cho được cha tôi?

Tư Đồ Hạnh cười to tiếng :

- Gã cầm cự nổi với cha mười chiêu cũng là khá lắm rồi, Hồng nhi mau tránh ra, để cha dẹp bớt oai phong của gã lại.

Hoa Sĩ Kiệt đồng dạc :

- Tư Đồ cô nương mau lui ra ngoài, chưa chắc tại hạ đã thua sút lệnh tôn!

Tư Đồ Hồng rất mực nhanh ý, qua lời lẽ nàng đã thấu đáo được phần nào tâm địa đôi bên, chộp ngay cơ hội buột thêm :

- Hai người đã quyết tâm tử thí, chỉ nên điểm trúng là thôi, cha lúc nãy đã nói trong mười chiêu trở lại, nếu như Hoa đại hiệp không thua, hai người từ nay sẽ bãi bỏ mọi oán thù được không?

Tư Đồ Hạnh ngạo nghễ cười to :

- Được! Được! Cha bằng lòng lời giao kết ấy! Chắc chi gã tiếp nổi mười chiêu của ta? Ha... ha... ha...

Trong tiếng cười của lão, chất chứa đầy sự cao ngạo, chừng như trong vòng 10 chiêu ấy Hoa Sĩ Kiệt chắc chắn phải thảm bại dưới tay ông.

Tư Đồ Hồng không khỏi rùng mình lo sợ vội tiếp lời :

- Nhưng cha phải hứa trong vòng mười chiêu ấy, tuyệt không đem Độc Long trao ra xử dụng, kỳ dư mọi chiêu thức khác cừ tuý nghỉ.

Tư Đồ Hạnh vụt ngưng ngay giọng cười, gật đầu :

- Cha chịu theo con chẳng xử dụng chiêu tuyệt học ấy, nhưng nếu trong vòng mười chiêu, gã bị đả thương, hoặc giả...

Tư Đồ Hồng chẳng đợi cha nói hết lời, tru tréo la lên :

- Cha, cha nhất định đánh chết y sao? Cha chẳng nghĩ đến con ư?

Hoa Sĩ Kiệt đứng im giữa trận, không nhin được hùng hổ to tiếng :

- Tư Đồ cô nương xin yên tâm, tại hạ tận lực quyết đấu, chưa chắc đã bại trong tay lệnh tôn.

Chàng ngạo nghễ quay sang Tư Đồ Hạnh :

- Mời lão tiền bối xuất thủ!

Tư Đồ Hạnh sát khí ngời lên ánh mắt, âm trầm cất lời :

- Lão phu cùng người địa vị khác nhau, nhường trước người ba chiêu chẳng trả đòn, mau công ngay!

Hoa Sĩ Kiệt cười lạt :

- Tại hạ từ xuất đạo đến giờ, đã từng qua trăm trận ác đấu, chưa bao giờ ra tay đánh trước ai, luôn luôn giữ đúng tôn chỉ nhà Phật “Người không phạm ta, ta chẳng phạm người”, xin lão tiền bối cứ ra tay trước là hơn.

Tư Đồ Hạnh hừ khan :

- Rõ là ranh con ngông cuồng thái quá, mi muốn lão phu ra tay trước, nhưng mi nhắm chịu nổi một chiêu hay không?

Hoa Sĩ Kiệt cũng ngạo nghễ trả lời :

- Chưa thể trả lời được! Tiền bối cứ ra tay thử ba bốn chiêu cũng chưa chắc đã kém hơn!

Tư Đồ Hạnh giận đến xanh cả mặt, lông lên như hổ đói :

- Giỏi! Giỏi! Tiểu tử tự muốn chết, đừng trách lão phu sao ra tay độc ác!

Dứt lời, đề khí vận lực, tóc trên đầu tự dựng từng sợi dựng ngược lên, chiếc trường bào màu xanh vốn rộng thùng thình cũng phồng căng chân khí, hai chân đạp đỉnh tấn, hai tay cung chặt thành quyền, ghìm sẵn thế công, miệng quát to :

- Ranh con, mi biết chiêu này chẳng?

Hoa Sĩ Kiệt mặt không đổi sắc, nghiêng mắt nhìn sang miệng cười khẩy :

- “Song quyền lão nguyệt”, chiêu thức tuy chính xác, nhưng khí thế chưa đủ, nhắm cũng chẳng được bao nhiêu công lực, lão tiền bối cứ tận lực thi thố là hơn!

Tư Đồ Hồng lo lắng buột miệng :

- Hoa đại hiệp không nên xem thường “song quyền lão nguyệt” ấy, quyền phong tung ra có thể vỡ đá lệch non...

Hoa Sĩ Kiệt bật cười khanh khách :

- Tại hạ đã chạm mặt không biết bao nhiêu hào kiệt Trung Nguyên, lẽ đâu lại sợ chiêu “song quyền lão nguyệt” ấy, cô nương cứ yên tâm.

Dứt lời chàng lập tức rút sức vào song chưởng, chuẩn bị phản công.

Tư Đồ Hạnh trước tinh thần oai vũ của chàng trai, cũng phải âm thầm khen ngợi :

“Tên khốn này tuy tuổi nhỏ, nhưng dũng khí hào tình như thế, quả thật hiếm có! 70 năm hơn chẳng qua lại Trung Nguyên, không ngờ lại xuất hiện hạng thiếu niên cao thủ thế ấy! Ôi biển rộng trần ai, sóng sau đũa sóng trước, ta đã già mất rồi...”

Bỗng chốc ông nghe như mình già đi thêm mấy tuổi, một con người đã gần đất xa trời, thế mà ân oán vẫn còn dây dưa chưa kết liễu !

Hoa Sĩ Kiệt thấy Tư Đồ Hạnh đã nghiêm sẵn thế công, nhưng mãi chưa xuất thủ, bèn nhú mày thúc giục :

- Lão tiên bối cứ việc tận lực ra tay, tại hạ tự tin có thể tiếp nổi chiêu ấy!

Lời của chàng lập tức kích động lửa hận trong lòng Tư Đồ Hạnh ngụt sôi trở lại, lão nghiêng răng quát to một tiếng, song quyền đồng thời đảo vút ra.

Trận trường bỗng dưng cuồng phong dấy động, cát đá mù mịt tung bay.

Hoa Sĩ Kiệt hú lên một tiếng lạnh lạnh, vội triển dụng thuật khinh công “Thế Phụng Xung Thiên” nhắc người hơn ba trượng cao, xông ra khỏi vòng quyền phong của Tư Đồ Hạnh.

Nhìn thấy quyền phong của cha mình tựa sóng thần cuộn bổ đến người yêu, Tư Đồ Hồng lòng kinh mang cơ hồ kêu lên thành tiếng.

Chợt thấy Hoa Sĩ Kiệt nhắc người tránh tuốt lên cao, lòng nàng vô cùng hớn hở, vững tin nơi tài nghệ của người yêu.

Tư Đồ Hạnh trước khinh công tuyệt xảo của đối phương cũng thầm khen ngợi, vội lắc mình dùng thế “Cô Hạc Ma Vân” lướt lên chặn lại.

Hoa Sĩ Kiệt người đang giữa vờn thấy Tư Đồ Hạnh phóng mình đuổi theo, liền nhếch môi cười lạt :

- Tại hạ xin hoàn lại một chưởng!

Thân ảnh theo lời nói quanh vòng trở lại, hữu quyền nhắm chuẩn vào Tư Đồ Hạnh quật xuống.

Ầm!...

Quyền kinh như một toà núi gió từ trên cao đè ập xuống, Tư Đồ Hạnh mất ngay tốc độ thăng lên, thân hình lập tức xệt chéo xuống góc tận, thở phào một hơi :

- Chiêu Bang quyền trấn sơn khá lắm! Võ công của ranh con đường như dấu kín chẳng lộ!

Hoa Sĩ Kiệt cũng xà người đáp xuống ngay trước mặt Tư Đồ Hạnh, cười lạnh lạt :

- Tiên bối quá ngợi khen!

Tư Đồ Hồng mặt hoa thêm rạng rỡ, giọng tiếng hỏi sang :

- Thế quyền mà nơi giữa chừng Hoa đại hiệp đánh ra đến mây gió đổi sắc kia, tên gọi là chi?

Hoa Sĩ Kiệt cười khiêm tốn :

- Cô nương quá khen thôi, chiêu vừa rồi gọi là “Băng quyền trấn sơn hà”, là một chiêu tầm thường người mới luyện võ ai cũng biết!

Tư Đồ Hạnh hừ to :

- Ranh con đừng vội đắc ý, hãy ném một chỉ của lão phu !

Lồng trong tiếng quát, tay hải nhắc ra trước, 4 ngón cụp vào trong, ngón cái chìa ra ngoài, lắc lư điểm nhẹ vào lồng ngực Hoa Sĩ Kiệt.

Tư Đồ Hồng thấy thế la to :

- Vân ảo chỉ! Hoa đại hiệp tránh mau!

Hoa Sĩ Kiệt vội phóng mình xẹt ngang phía trái ba bước, vừa vận một tiếng soẹt rít véo qua người, vạt áo dưới nách bị chỉ phong liếc qua, thủng một lỗ khá to.

Tư Đồ Hồng hấp tấp lao tới vồn vập hỏi thăm :

- Có bị thương chăng?

Hoa Sĩ Kiệt lắc đầu cười gượng :

- Không sao! Chỉ bị rách một lỗ nơi vạt áo!

Tư Đồ Hồng thần sắc vẫn chưa hết lo âu :

- Nếu như Vân ảo chỉ xoi trúng vào ngực, đừng nói thân hình bằng xương bằng thịt mà dù có được đúc bằng sắt thép cũng bị xuyên thủng ngay!

Nàng thở nhẹ một tiếng tiếp lời :

- Tôi đã mục kích tại Độc Long cốc, cha tôi điểm ra một chỉ mà một cội cây hơn người ôm cũng bị xuyên thủng qua tận phía bên kia.

Hoa Sĩ Kiệt cười to :

- Chỉ lực của lão tiên bối quả phi phàm, tại hạ đã thỉnh giáo rồi. Giờ đến phiên tại hạ hầu lại một chỉ!

Người chàng đồng thời nhắc động, khễ lắc mình đã đến cạnh đối phương, ngón giữa tay phải chiếu thẳng vào Khí Hải huyết nơi ngực Tư Đồ Hạnh bắn ra một chỉ.

Ngọn chỉ kẹp theo một luồng khí kinh màu trắng, từ đầu ngón tay cuộn cuộn thoát ra, càng lúc càng dày.

Một vòng chu vi hơn 5 trượng bỗng chốc nổi lên một luồng lốc xoáy dị thường, không khí bốn bên chừng như bị hút vào trọng tâm và từ từ ập thẳng đến hướng của Tư Đồ Hạnh.

Trước cục diện dữ dội ấy, Tư Đồ Hạnh tháo mồ hôi hột kinh mang :

“Chỉ lực của tên ranh này không thua chỉ Vân ảo chỉ của ta, từ lâu nghe danh Trung Nguyên có một loại Thiên Cơ Chỉ lợi hại tuyệt cùng, có lẽ là nó đây!”

Chợt nghe tiếng Tư Đồ Hồng hốt hoảng kêu lên :



